

прошеніе до Великія Везирь, и бѣхъ може бы увѣрени че безъ друго ще сполучать цѣльтѣ си. Азъ нѣмахъ тогава никакво извѣстіе за това имъ ново клеветническо прошеніе. Слѣдъ нѣколко време впрочемъ, и това бѣ презъ пролѣтъта на 1858 година, приехъ едно писмо отъ единъ мой пріятель отъ Цариградъ, чрезъ което той ми явяваше за испращанъето на казанното противъ мене клеветническо прошеніе до Великія Везирь отъ тукашнитѣ погрчени тогавашни Търновци, и ме пріятелски увѣряваше: „че слѣдъ като го прочелъ Везиря, былъ казалъ че ще заповѣда да ме испратятъ на заточеніе“. — Той ми пріятель ме заплашваше слѣдователно че ще да бжде много опасно за мене ако продлжявамъ да стоя тукъ, но да отида въ Влашко. Това писмо ме дѣйствително много стресна и смути, но основанъ на предназначителното си начало: „да стави каквото ще! понеже азъ бѣхъ вече на всичко готовъ:“ не се пакъ мрждяхъ отъ тукъ. — Слѣдъ двѣ недѣли обаче, сжщія той мой пріятель ми писа тѣй: „Не бой се! ми пишяше пріятель-тъ ми, защото, голѣмата опасность, на която ти бѣше изложенъ, вече съвръшено премина“ — За да ме увѣри же, че дѣйствително това е истина, той ми расправа въ това си писмо: „че като получило Правителството таж общъ жалба на Търновски нѣкои тѣй зовими Гржкомани, призовало оніе Чиновници, които бѣхъ по отпреди дохождали тукъ въ качество на правителственни Комисари, по нашата духовна борба и ги попитало: „ако изложенитѣ оплаванія въ тая обща жалба срещу мене сж справедливи и вѣрни?“ а тѣ отговорили: „че всичко е зловна клевета (мюзевирликъ), и че азъ сжмъ дѣйствовалъ заедно съ многобройни свои сжграждани отъ Търново и други жители отъ околнитѣ градове и села, въ границитѣ на законността, срещу гржцкія Владига Неофита и пр.“ — При всичко това обаче, ній бѣхми се полжително извѣстили: „че Владиката Неофитъ, съ сждѣйствието на гржцката Патриаршія, и спомогнатъ отъ тукашнитѣ свои приврженници, бѣше успѣлъ по него време за да се назначи папъ за Търновски Митрополитъ.“ Въ такивато едни опасни за насъ